

UNU
vendredi, le 24 septembre

Faptul că avocații știu să mintă
nu înseamnă neapărat
că o fac cum trebuie.

— Ținem legătura, îmi iau eu un ultim rămas-bun nu foarte înlăcrimat de la de-acum foștii mei colegi de serviciu.

Pășesc în căldura umedă și înăbușitoare din Washington, DC, și sunt atât de fericită că am terminat-o cu gaura asta împuțită, încât îmi vine să-mi smulg de pe mine micul taior negru și să o iau la fugă pe M Street în lenjerie intimă.

După șapte ani de practică, mai întâi ca studentă, apoi ca absolventă de colegiu săracă, am devenit un soi de expertă în mersul țațoș pe tocuri pe trotuarele de cărămidă din Georgetown. Acum, când alunec de-a lungul clădirilor impunătoare fără să-mi vină să cred că ziua cea mare a sosit, în fine, tocurile altădată chinuitoare mă poartă fără efort departe de jobul part-time de traducătoare — sau, mai bine zis, de

ex-jobul meu — către Wisconsin Avenue, unde logodnicul meu își încheie și el ultima zi de lucru la firma lui de avocatură din Georgetown.

Nu-mi pot ascunde rânjetul enorm care mi se lățește pe față și scot din geantă itinerarul de zbor, doar ca să mă asigur, pentru a suta oară, că ceea ce se întâmplă este cât se poate de real. Scanez bucata de hârtie, în căutarea numelor noastre.

Charlotte Summers și Jeff Dillon. Bilet dus de la Washington Dulles International la Paris-Charles de Gaulle. Peste două zile. *Două zile!*

Mă opresc la un magazin de băuturi pentru a mă răsfăța cu o sticlă de șampanie scumpă, apoi dau năvală în biroul lui Jeff. Tara, energica lui asistentă — o fostă regină locală a frumuseții —, mă întâmpină zâmbindu-mi cu dinții ei albi ca niște perle.

— Bună, Charlotte, zice, pocnindu-și în gură guma de mestecat ca niște focuri de artificii în miniatură. Cum te simți? Ești emoționată că pleci la Paris?

— Păi tocmai mi-am terminat ultimele ore de lucru la serviciu, cunoscut și sub numele de iad, așa că emoționată e prea puțin spus.

Coadă de cal blond platinat îi saltă când chicotește.

— Jeff mi-a trimis pe mail fotografiile cu apartamentul în care o să locuiești acolo. Dumnezeuule, este superb!

Radiez.

— Știu. E incredibil. Firma aia a lui nu se încurcă în nimicuri.

— Fată, o să vă distrați de milioane. Să nu ne uitați pe noi, cei rămași acasă. O să vă ducem dorul.

— Și nouă o să ne fie dor de voi. Dar nu-ți face griji, ne întoarcem la primăvară la nunta amicilor noștri și, teoretic, ne mutăm înapoi peste un an ..., asta dacă n-o să-l conving pe Jeff să mai rămânem, îi fac eu cu ochiul. Spune-mi, Jeff e înăuntru?

— Nu, a ieșit pentru câteva minute, dar poți să intri să-l aștepți. Ar trebui să se întoarcă din clipă în clipă.

— Mersi, Tara.

— Cu plăcere, dragă.

Traversez coridorul lung, intru în biroul îndepărtat, de pe colț, al lui Jeff și-mi trec degetele peste masa lui de lucru imaculată. Peste noul meu compleu soutien și chilot tanga de culoare rubinie mi-am tras o fustă neagră sexy și o bluză de mătase violet, în speranța că vom putea repeta scena de amor fierbinte de ultima dată când am purtat acest mic set incitant în biroul lui Jeff..., atunci când am descoperit și virtuțile scaunului său rotativ supercomod.

Pun sticla de șampanie peste un vraf de hârtii așezat ordonat pe masă și mă trântesc în scaunul rotativ. Mișc mouse-ul pentru a scoate computerul din modul *sleep*, introduc parola în contul meu de e-mail și deschid atașamentul pe care Jeff mi l-a trimis cu o săptămână în urmă pentru a privi din nou fotografiile cu fermecătorul apartament de la Paris care ne așteaptă. Atașamentul era însoțit de mesajul:

Bine ai venit acasă, iubito. Abia aștept.
xoxoxo
Jeff

Inima mi se topește din nou, așa cum s-a întâmplat și atunci când am deschis prima oară mailul. Dumnezeu, cât de mult îl iubesc!

În clipa când dau să deschid prima poză, un mesaj instant apare în partea dreaptă jos a ecranului. Nu sunt genul de logodnică băgăcioasă; am încredere în Jeff. Totuși, nu mă pot abține și citesc mesajul apărut pe ecran. Zice:

Brooke: Ești acolo?

Care Brooke? Trebuie să fie o colegă, îmi spun. Un alt mesaj apare:

Brooke: Sună-mă când ai un minut...

Îmi storc creierii, încercând să-mi aduc aminte dacă Jeff a menționat vreodată o colegă pe nume Brooke. Nimic. Mă întreb dacă n-ar fi cazul să răspund, prefăcându-mă că sunt Jeff, dar mă răzgândesc iute. Nu am motive să-mi fac griji. Am încredere în Jeff și în relația noastră — atât de multă încredere, încât m-am decis să renunț la viața mea din DC, să-mi părăsesc postul de profesoară de franceză (care, apropo, îmi plăcea), plus slujba de vară ca traducătoare (de care, ce e drept, nu

prea îmi pasă) și să mă mut la Paris cu el. Așa că Brooke asta, oricine ar fi ea, este probabil o persoană inofensivă. Un alt mesaj se ivește pe ecran.

Brooke: Trebuie neapărat să stăm de vorbă...xxx

Un nod dureros îmi strânge acum stomacul în timp ce mă holbez la xxx. Cine e tipa asta?

Închid ochii, respir adânc și-mi spun să mă relaxez. E probabil o veche amică de la Facultatea de Drept încă amorezată de Jeff. Și care habar n-are că el e logodit, că noi doi ne vom muta împreună la Paris și că el e acum îndrăgostit de mine.

Dar după aceea îmi amintesc de iubitul meu din colegiu și de relația noastră de trei ani, din care ultimul m-a înșelat. Îmi amintesc cât de oarbă am fost. Și cum n-am luat în seamă dovezile de infidelitate, când totul s-a petrecut chiar sub nasul meu.

Dar Jeff nu seamănă deloc cu fostul meu iubit din colegiu. Jeff s-a îndrăgostit de mine atât de repede, atât de total. E un băiat dulce și onest. Atât de deschis la inimă. Atât de diferit de toți ceilalți. Și tocmai de aceea m-am îndrăgostit și eu până peste urechi de el și am acceptat fără ezitare să spun da atunci când m-a cerut de soție la numai șase luni după ce ne-am cunoscut.

Dar când deschid ochii și citesc din nou mesajul lui Brooke, mai ales partea de final cu xxx, nu mai pot ignora ceea ce instinctul mă avertizează că este în neregulă.

Sper ca Jeff să lipsească mai mult de câteva minute din birou și mă cuplez pe modul „detectiv”. Cu numai două zile înainte de mutarea noastră, mă gândesc că puțină muncă de investigație n-are cum să strice. În plus, sunt *convinsă* că nu voi descoperi nimic.

Mă duc la istoricul de pe internet, trec în revistă ultimele pagini de web vizitate și scot un oftat de ușurare. Nimic alarmant.

După care, chiar în capătul listei, dau peste ceva care îmi face inima să stea în loc.

Match.com e primul site care îmi sare în ochi. Urmează *Yahoo Personals*. Și în fine, dar în niciun caz cel mai puțin important, *eHarmony*. Stomacul meu începe să facă tumbe — nu dintr-acelea plăcute — și sângele mi se urcă la cap. Dau click pe linkul *Yahoo Personals*.

Și văd postată o poză cu Jeff, o poză pe care i-am făcut-o eu în seara când ne-am logodit, și lângă ea o explicație:

Avocat de succes caută distracție în capitala federală.

Mâna îmi tremură pe mouse și clipesc mărunț din ochi, ca să mă asigur că ceea ce văd e real. Nu se poate, e o glumă. Imposibil, logodnicul meu Jeff, iubirea vieții mele, n-are cum să fie un trădător. Nu mi-ar putea face atâta rău. E pur și simplu imposibil.

Derulez mai jos, căutând cu disperare semne dătătoare de speranță.

Membru din aprilie.

Suntem în septembrie.

Mâinile continuă să-mi tremure, de parcă aș ține o armă încărcată și n-aș fi sigură dacă să apăs pe trăgaci sau să o las să cadă.

Dau mai jos pe pagină și iată-l. Declanșatorul. Lovitura supremă. Un mesaj de la o tipă roșcată, cu bustul mare, pe nume... Brooke. Îl citesc:

M-am distrat de minune cu tine săptămâna asta, Jeff, și abia aștept să vin să te vizitez la Paris... xoxoxo, Brooke.

Brooke. Tot ce văd acum în fața ochilor sunt sânii ei imenși, care dau să iasă din maioul albastru lucios, ca de star porno. Păr roșu. Țățe. xoxoxo. Brooke.

Ochii mi se încețoșează, refuză să vadă ce au în față. Clatin din cap, în încercarea de a-mi recăpăta calmul. Nu se poate; nu se poate ca toate astea să se întâmple cu două zile înainte de a ne muta împreună la Paris. Și cu mai puțin de șase luni după ce Jeff m-a cerut în căsătorie.

Trebuie să fie o greșală.

Dau click pe mesajul instant trimis de Brooke și, fără să stau pe gânduri, răspund:

Jeff: Bună.

Brooke: Te-ai întors, sexosule. Ești ocupat?

Degetele îmi tremură pe tastatură dar continui, fără să-mi pese că Jeff s-ar putea întoarce în orice clipă.

Jeff: Până peste cap. Tu ce faci?

Brooke: Sunt cam obosită după noaptea trecută...

Ce naiba s-a petrecut azi-noapte? Cine se crede tipa asta?

Jeff: Ce s-a întâmplat azi-noapte?

Brooke: Nu pot să cred că ai uitat.

Jeff: Cum aş putea să uit? Doar că îmi place să te aud cum povesteşti...

Brooke: M-ai jînat trează toată noaptea!

Curvă proastă! O s-o ucid. Dar numai după ce-l omor pe Jeff. Ticălos nenorocit, lepădătură.

Jeff: Mai spune-mi: Îmi place când vorbeşti murdar.

Brooke: Chiar vrei să-ţi dau detalii?

Jeff: E cam plictiseală pe aici... fă-mă să mă simt bine.

Brooke: Păi, mi-aduc aminte că stăteai gol peste mine... sper că n-ai uitat partea asta.

Simt cum micul dejun îmi urcă în gât. Dar trebuie să mă lămuresc. Nu pot să-mi permit să-l pierd pe Jeff doar pe baza unor suspiciuni.

Jeff: Nu, n-am uitat, dar vreau să-mi povesteşti totul. În detaliu.

Durează câteva clipe. Dar după aceea capăt mai multe lămuriri decât mi-aş fi dorit.

Brooke: OK. Mai întâi a fost la tine la birou, seara târziu, şi pe urmă toată noaptea la tine acasă şi ah, da, azi-dimineaţă la duş. Şi, era să uit, ultima oară pe blatul din bucătărie, înainte să pleci la serviciu.

O furie aprigă, necontrolată, mă cuprinde când îmi amintesc că Jeff m-a sunat aseară ca să contramandeze întâlnirea noastră la cină. Mi-a spus că trebuie să rămână la serviciu. În ultimele luni, scuza asta a devenit un obicei. Statul târziu la birou. Multă muncă. Nu pot s-ajung la cină. Îmi pare rău, scumpo. Te iubesc.

Doamne, ce proastă am fost!

În clipa asta, Jeff dă buzna pe uşă.

— Bună, scumpo, s-a zis cu zilele de vară în cubicul! A, văd că ai luat şampanie! Ce drăguţ din partea ta!

Mă holbez la el neîncrezătoare şi-mi simt limba legată. Iată-l, logodnicul meu blond, cu ochi albaştri, un metru nouăzeci înălţime, bine-făcut. Bărbatul în care am avut încredere deplină, căruia i-am dăruit inima şi fiecare fibră a corpului. Bărbatul cu care voiam să îmi petrec tot restul vieţii. Cum de-a fost în stare să-mi facă aşa ceva?

Ochii îmi fug de la Jeff la ecranul computerului şi înapoi la Jeff şi o lacrimă răătăcită îmi alunecă pe obraz.

— Ce este, scumpo? Ce s-a întâmplat? Întreabă el şi ocoleşte biroul ca să mă ia în braţe.

Mă ridic din scaun cu mai multă forță decât mi-aș fi închipuit că sunt capabilă și mă uit urât la el.

— Tu să-mi spui *mie* ce naiba se întâmplă.

— Ce tot zici, Charlotte? zice el pe un ton defensiv și o umbră de panică îi trece peste ochi. Te simți bine?

— Nu, Jeff, nu mă simt deloc bine, răspund și-mi șterg lacrima de pe față, hotărâtă să nu mai las și altele să mi se scurgă din ochi. Spune-mi. Cine e Brooke? Întreb, arătând cu un deget tremurând spre ecranul computerului.

Se holbează la el suficient de mult timp pentru a vedea răspunsurile sexy ale lui Brooke, apoi își ridică spre mine ochii disperați, imploratori.

— Pot să-ți explic, nu e așa cum pare...

— Atunci ce mama naibii înseamnă asta? Întreb și mă îndepărtez de el și de computerul acela blestemat. Ești o scârbă de om. Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Cum ai putut să distrugi tot ce am clădit împreună?

Jeff își trece ezitant o mână prin părul blond ondulat și clatină din cap. Nu găsește nicio scuză. Căci nu există scuze pentru așa ceva.

— De cât timp durează? De când te vezi cu tipa asta?

— Charlotte, nu...

— Nu mă mai minți. Spune-mi de cât timp.

Simt că genunchii mei sunt pe cale să cedeze, dar mă forțez să rămân în picioare.

— De vreo lună, mormăie cu ochii în pământ.

— Și website-urile? Toate profilurile astea on-line ale tale? De când te-ai apucat de chestia asta?

Jeff clatină iarăși din cap în tăcere și ochii îi fug frenetic de colo-colo prin încăpere; e disperat să scape. Disperat să sară din propria piele și să fie oriunde în altă parte decât aici.

— Răspunde-mi.

— Charlotte, te iubesc. N-am vrut să te fac să suferi, serios, pledează el și câteva broboane de sudoare îi apar pe frunte.

— Ai un fel bolnav de a-ți arăta dragostea.

Gata, nu mai suport, îmi spun. Trebuie să plec. Mă răsucesc, clătinându-mă pe picioare, și mă reped spre ușă.

— Nu pleca, Charlotte. Peste două zile o să fim la Paris. Putem să ne rezolvăm problemele. Putem să trecem peste asta!

Jeff mă prinde de braț, dar mă scutur și mă eliberez din strânsoare, dărâamând sticla de șampanie. Sticla înaltă de Veuve Clicquot zboară prin aer cu mișcări lente, apoi se zdrobește de podeaua lustruită din lemn de esență tare. Mă holbez la cioburile de sticlă și la bulele care plutesc pe lângă picioarele noastre și inima mea tânjește după ceea ce ar fi trebuit să fie o sărbătoare a iubirii, dar care s-a transformat acum în consecința amară a trădării lui Jeff.